

(44-50) И като се обърна към жената, рече Симону: видиш ли тая жена? Влязох у дома ти, вода за нозете ти Ми не даде, а тая със сълзи обля нозете Ми и с косата си ги изтри. Ти целование Ми не даде; а тая, откак влязох, не престана да целува нозете Ми. Ти с елей не помаза главата Ми; а тая с миро помаза нозете Ми. Затова казвам ти: прощават ѝ се многото грехове, защото много обикна; а когото малко се прощава, той малко обича. Ней пък рече: прощават ти се греховете. И тия, които седяха с Него, на трапезата, почнаха да си думат: кой е Тоя, дето и грехове прощава? А Той рече на жената: твоята вяра те спаси; иди си смирно. Господ избличава Симон като горделивец и безумец: горделивец, защото той сам, бидейки човек, осъдил човека за грехове; и

безумец, защото не разбрал, че жената, която показала такива знаци на вяра и любов, трябвало да приеме, а не да отхвърли. Ето защо и Господ го изобличава за това, че напразно е осъдил жечата, която е направила толкова, колкото самият той не е направил. Ти например не Ми даде и вода за нозете, което е нещо ней-обикновено, а тя ги уми със сълзи; ти не Ме целуна и по лицето, а тя не престана да целува нозете Ми; ти не изля и елей, а тя изля миро. Понеже ти каза, че Аз не съм пророк, тъй като не съм разбрал, че тя е грешница, ето, Аз изобличавам помислите на сърцето ти, за да знаеш, че Аз зная както скритото в тебе, така, и това, което се отнася до нея, което знаят и много други. И така, прощават ѝ се греховете, защото тя много обикна, тоест показа голяма вяра. – Седящите на трапезата заедно с Него, и при това роптаещи, не разбрали, че казаното от Него на Симон до голяма степен се отнася и за тях. Господ, усмирявайки ропота им и искайки да им покаже, че всеки го спасява неговата вяра, не казал: жено, Аз те спасявам – за да не се изпълнят с още по-голяма завист, но: *твоята вяра*. Той казал това, отчасти, както отбелязах, за да успокои завистта им, и отчасти, за да ги въведе във вярата, давайки им да знаят, че вярата, именно тя, спасява. *Иди си смирно*, тоест в праведност. Защото праведността е мир с Бога, както грехът е вражда с Бога. Виж: прощавайки ѝ греховете, Господ не я оставил само с прощаването на греховете, но придал и действена сила на доброто. Защото думите: *иди си смирно* трябва да се разбират така: иди, прави това, което ще ти възвърне мира с Бога.